

## СЕКЦІЯ 10. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-45>

**Бондарчук О. П.**

*кандидат економічних наук, докторант кафедри публічного  
та приватного права*

*Університет митної справи та фінансів*

### **ПРАВО ОСОБИ НА ГІДНИЙ РІВЕНЬ ЖИТТЯ: ЧИ МАЄ ЗАБЕЗПЕЧУВАТИСЯ СУЧАСНОЮ ДЕРЖАВОЮ?**

Система соціальних прав має розумітися як узагальнення прав та інтересів особи, які нею реалізуються задля забезпечення її суспільного буття та фізичного існування. Як зазначає А.В. Олійник соціально-економічні права функціонально спрямовуються на створення можливостей для людини на забезпечення її існування [1].

Нормативно до системи соціальних прав відповідно до Конституції України відносяться такі права, як: право на працю (ст. 43 Конституції України); право на відпочинок (ст. 45 Конституції України); право на страйк (ст. 43 Конституції України); право на охорону здоров'я (ст. 49 Конституції України); право на соціальний захист (ст. 46 Конституції України); право на житло (ст. 47 Конституції України); право на достатній життєвий рівень (ст. 48 Конституції України); право на безпечне довкілля (ст. 50 Конституції України).

Отже, досягнення принципів побудови соціального діалогу, визначених у ст. 3 Закону України від 23 грудня 2010 року № 2862-VI, вимагає перегляду предмету адміністративно-правових відносин, і вимагає його розуміння як певної сукупності суспільних відносин між державою та особою, де базисом є запровадження ідеї розуміння людини як найвищої соціальної цінності, що і має бути вектором для визначення векторів розвитку спільноти.

Впровадження концептів людиноцентризму та соціального діалогу вимагає зміни ціннісного розуміння права як регулятора взаємовідносин особи та держави на засадах не владного примусу, а саме на засадах паритетних стосунків, що може досягатися в тому числі шляхом запровадження зручних прозорих процедур здійснення державними та

муніципальними органами у сфері здійснення дозвільно-ліцензійних, контрольно-наглядових, адміністративно-деліктних проваджень.

Реалізація концепції соціального діалогу в межах адміністративно-правових відносин здатна максимально повною мірою виконати головне завдання, що покладається на сучасну державу, яке полягає всебічному пануванні людини, її інтересів та потреб встановленні змісту компетенції органів публічної влади.

Специфіка захисту соціальних прав особи та створення системи гарантій їх реалізації тривалий час пов'язувалась із оцінкою економічного стану держави. Але наявна практика правозастосування засвідчила, що аргументація з боку держави наявність дефіциту бюджету як причини не виконання взятих нею зобов'язань перед особою щодо її соціального забезпечення є неприпустимою. Однак при цьому варто відзначити, що українська держава на конституційному рівні взяла на себе зобов'язання із достатнього рівня життя, що розуміється як гарантування рівня мінімальної заробітної плати на рівні із прожитковим мінімумом для відповідних осіб. Але західноєвропейська правова традиція виходить із запровадження підходів, що соціальні права особи мають розумітися як права особи на «гідний рівень життя», що є ширше за нормативне їх відображення у співвідношенням із категорією «достатній рівень життя».

Отже, соціальні права відносяться до прав, які забезпечують фізичне буття особи, її ідентифікацію в суспільства, і не можуть бути обмежені підходами їх відповідності критерію достатності. Реалізація та захист соціальних прав має забезпечувати особі в сучасному світі саме гідний рівень життя, що відповідає вимогам соціальної справедливості та розумності.

Таким чином, під соціальними правами необхідно розуміти права, які допомагають людині здолати тяжкі життєві обставини (наприклад, втрата працездатності порушує механізм для нарахування відповідних виплат соціального забезпечення).

### **Список використаних джерел:**

1. Олійник А.В. Сутність відносин, пов'язаних із реалізацією соціально-економічних прав людини. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2019. № 1. Т. 2. С. 45-55.